

قساوت و جنایات بی‌پایان حکومت جمهوری اسلامی سرمایه‌علیه مهاجران و آواره‌گان افغانستانی

در اثر تیراندازی نیروهای مسلح جمهوری اسلامی در مرز میان افغانستان و ایران در منطقه کلگان سراوان استان سیستان- بلوچستان، یکشنبه ۲۲ میزان ۱۴۰۳، به تعداد ۲۶۰ تن از آواره گان بی‌پناه اهل افغانستان به شکل بی‌رحمانه‌ی کشته و بیش از ۶۰ نفر دیگر از آن‌ها به شدت زخمی شده‌اند. بر اساس گزارش‌های منتشرشده، نیروهای مرزی جمهوری اسلامی که از قبل به کمین این آواره‌گان نشسته بودند به‌طور سازمان‌دهی‌شده با راکت و تسلیحات دیگر بر آن‌ها شلیک نموده‌اند؛ در این جنایت هولناک بخش وسیع از کسانی که کشته و یا زخمی شده‌اند را جوانان و نوجوانان تشکیل می‌دهند که به دلیل گریز از سلطه‌خونبار امارت اسلامی طالبان، رهایی از فقر و نابرابری، ستم و استبداد و بلاخره برای پیدا نمودن کار و تأمین معیشت این چنین وحشیانه به خاک و خون کشیده شده‌اند.

این جنایت نمونه‌ دیگری از جنایات سازمان یافته و انجام شده نسبت به کارگران مهاجر افغانستانی در درازنای این چند دهه است که سیاست فاشیستی و ضدانسانی حکومت اسلامی را به وضوح نشان می‌دهد. سردمداران جنایت‌پیشه حکومت اسلامی با وجود شواهد و مستندات انکارناپذیر از این توحش و جنایت، تا این دم این جنایت آشکار را با سکوت سهمگین و شرم‌آور بدرقه کرده‌اند.

در این جنایت، که نمود آشکار و بارزی از نژادپرستی و بیگانه‌هراسی ناسیونالیسم ایرانی است، قبل از همه سران و مجریان قدرت و به همین حد نهادها و احزاب دست‌راستی، سلطنت‌طلب و آریامهری شریک جرم‌اند. در کنار عاملان و مجریان مستقیم این جنایت دهشتناک، امارت اسلامی طالبان و حامیان جهانی و منطقه‌یی آن در رأس قدرت‌های امپریالیستی نیز بانی و شریک این تراژیدی‌های انسانی در افغانستان و منطقه‌اند.

سازمان سوسیالیست‌های کارگری افغانستان این فاجعه غم‌انگیز را به خانواده‌های داغداری که عزیزان شان را از دست داده‌اند، صمیمانه تسلیت گفته و برای مجروحان این حادثه آرزوی سلامتی می‌کند.

برای گذر از این وضعیت اسفبار و تراژیدی‌های المناک که سال‌ها است از مردم بی‌پناه، کارگر و محروم قربانی می‌گیرد باید خواستار رفع محرومیت و تبعیض سیستماتیک و پایان یافتن به بی‌حقوقی ممتد کارگران مهاجر اهل افغانستان شد؛ کارگرانی که سالیان متمادی در کنار طبقه کارگر ایران و مردم در اعماق در انباشت سرمایه و سود مضاعف برای صاحبان صنایع و سرمایه و دولت سرمایه‌داری نقش داشته‌اند اما از ابتدایی‌ترین حقوق و حرمت انسانی محروم‌اند. باید محکم جلو این سببیت و ددمنشی ایستاد و به شکل گسترده و مستمر در هر جایی که هستیم به این جنایت اعتراض کنیم. تحقق این خواست اما صرفاً با اعتراض و نوشتن تومار ممکن نمی‌گردد. بر نهادها، فعالان کارگری و جنبش سوسیالیستی و خلاصه به بشریت آزادی‌خواه، برابری‌طلب است که در ضمن افشای سیاست‌های فاشیستی و رفتارهای نژادباورانه حکومت اسلامی و بورژوازی ایران به امر وحدت و تشکل طبقه کارگر به عنوان یک طبقه واحد اجتماعی چاره‌اندیشی نمایند. تا هنگامی که این تفرقه و شکاف در صفوف طبقه کارگر تحت عنوان "خودی" و "بی‌گانه" باقی است، متأسفانه شاهد تکرار جنایات مهیب‌تر از این دست خواهیم بود.

مرگ بر جمهوری اسلامی؛ مرگ بر امارت اسلامی طالبان!

زنده باد همبستگی طبقه کارگر!

زنده باد سوسیالیسم!

شورای مرکزی سازمان سوسیالیست‌های کارگری افغانستان

۲۵ میزان/مهر ۱۴۰۳؛ ۱۶ اکتوبر ۲۰۲۴